

[Handelsministeren]

vi hverken påfører erhvervslivet nogen ekstra omkostninger eller påfører forbrugere, der bor bestemte steder, særlige udgifter ved deres energi- og varmekonsum. Det vil sige, at vi må forsøge på at bygge det op på en sådan måde, at energidgifterne bliver nogenlunde de samme for alle forbrugere, samt at erhvervslivet ikke bliver pålagt ekstra byrder.

Der er kun det ene forbehold med hensyn til en fuldstændig ensartethed i denne forbindelse, og det er, om vi kan få tilslutning her i folketings salen til at gennemføre en planlægningslovgivning, sådan at vi ordner det ved bestemte påbud. Hvis ikke vi gennemfører en planlægningslovgivning med bestemte påbud, f. eks. om at bestemte områders nybyggeri og eventuelt også eksisterende byggeri skal have tilslutningspligt, så kan det blive nødvendigt at anvende økonomiske metoder, hvor man bruger afgifter og tilskud. Hvis det bliver tilfældet, at man skal bruge afgifter og tilskud i planlægningen, så vil der opstå en prisdifferentiering og blive prisforskelle.

Det er sådan set op til dette folketing at beslutte, om man skal gøre det ene eller det andet. Jeg vil mene, at det vil være mest hensigtsmæssigt, hvis man kan ordne det planlægningsmæssigt, men det kan da være, at man i bestemte geografiske områder, hvor der f. eks. er tale om helt alternative energiformer som vindenergi og solenergi, kunne tænke sig f. eks. at fjerne nogle momssatser, gøre noget for at fremme forbruget af vindenergi og solenergi dér, hvor vi ikke laver kollektive ledninger. Så bliver der tale om en vis form for differentiering, som vi gennemfører for at få folk til at bruge en særlig form for energi, en særlig type energi.

Så er der dette spørgsmål, som flere har stillet, vedrørende de norske leverancer. Der er det sådan, at sådan som vi har fået det oplyst i øjeblikket på grundlag af de mængder, der er konstateret i de nordligste norske felter, så ser det ikke ud til, som jeg også sagde i formiddags, at ideen om, at vi skulle få noget af den gas over samleledninger og koble den sammen med vore fund, er realiserbar. Derimod ser det ud til, at vi kan få nogen norsk gas fra de sydligere felter, dem, der ligger op ad vore egne. Der er fundet nogen gas, som ikke er til stede i så stor mængde, at det kan danne grundlag for egne nye ledninger fra nordmændenes side, men måske udgør så meget, at det ikke kan gå ind

på det eksisterende ledningsnet til Tyskland. Det kan så komme ind på vores net. På samme måde findes der syd for de danske felter nogle tyske fund, som i givet fald også kan komme ind på vores net.

Med hensyn til kombinationen med andre lande drejer det sig selvfølgelig navnlig om kombinationen med tyske ledninger og tysk gas og med svensk forbrug. Vi forhandler, som jeg nævnte det, med svenskerne, og svenskerne er interesseret i – de har altså allerede forkøbsret på nogen tysk gas – at komme ind på det danske ledningsnet. Det vil sige, at vores forsynings sikkerhed også kan komme til at drage nytte af, at svenskerne skal have gas fra Tyskland, idet vi i givet fald vil være tilknyttet det kontinentale net. I perioder, hvor der er forsynings svigt af tekniske grunde, vil vi kunne få flyttet gas op fra Kontinentaleuropa. Dette sammen med at vi kan få gas fra salthorsten, hvor der vil kunne være en 7–8 pct. reserve, skulle kunne give en ret høj grad af forsynings sikkerhed, hvis der sker et teknisk uheld i Nordsøen.

Med hensyn til at bytte vor egen gas med olie vil jeg gerne gentage, at hvis det er i den situation, hvor vi skal sikre forsyningerne, fordi der opstår en politisk krise, som medfører, at de, der har stort set det totale monopol på olien, giver sig til at stoppe olietilførslerne til de industrialiserede lande, da vil det ikke nytte os noget, at vi har en eventuel aftale med andre lande om, at vi kan få olie for gassen, for da vil der i hvert fald ikke komme nogen olie fra de lande, der i det tilfælde boykotter os, men derimod vil gassen jo stadig strømme.

Det er altså den væsentligste grund til, at vi er temmelig afvisende over for tanken om at undlade at lave et transmissionsnet og så bare sælge gassen og bytte den med noget andet, fordi dermed sælger vi også vores forsynings sikkerhed i den situation, at der ikke kommer olie til den industrialiserede verden, altså i en politisk konfliktsituation. Der er det jo ret væsentligt, at vi ikke har nogen anden form for energi. Vore nabolande har vandkraft, de har kul, og nogle har altså også en hel del olie, som man har gjort opmærksom på selv, og nogle af vore naboer, englændere og nordmænd, får en stigende mængde. Men vi selv har ingen kul; vi kan forvente at få nogen olie, men det er jo meget beskedent, og vi har ingen vandkraft.